

Emlékezések*

Borgos Anna

Határtalan érdeklődés, megelőlegezett bizalom, támogatás és szabadon hagyás

Erős Feri indított el a pályán, konkrét és általánosabb értelemben is, talán akkor, amikor még nem is tudott róla. A „first encounter” az ELTE történeti antropológia programján tartott órája, az „Identitásproblémák a pszichoanalízisben” volt 1996-ban. Határozottan éreztem, hogy ez az a közeg, amiben otthon tudom érezni magam intellektuális és emberi értelemben egyaránt. Az is megnyugtathatott, hogy a pszichoanalízisben is vannak identitásproblémák – sőt, talán öntudatlanul abban is reménykedtem, hogy ezeket megismerve a magaméira is megoldást találok.

Aztán néhány évvel később a pécsi doktori iskola szellemi és szociális közege, nyitottsága hasonlóan felszabadító élmény volt, és megerősített abban, hogy a határterületek között mozgó témáimnak lehet létjogosultsága.

Feri iskola- és közösségteremtői képességének ez a program az egyik legfontosabb gyümölcse. Itt meg lehetett tapasztalni, hogy az elméleti pszichoanalízis nem fából vaskarika. És azt is, hogy az elmélet nem önmagáért érdekes, hogy a tudományban mindig ott a társadalom, és *vice versa*, hogy a tudósnak (a társadalomtudósnak feltétlenül) magában a kutatásban is van szociális felelőssége, sőt lehet az akadémián túli megszólalási tere, adott esetben kötelessége is.

Miközben Feri filosz hajlamú történeti kutató és remek szerkesztő volt, a legkevésbé sem volt szobatudós; egyrészt szívesen nyilatkozott szélesebb közönségnek különféle pszichológiai problémákról, másrészt szociálpszichológusként és értelmiségiként gyakran szólalt meg aktuális közéleti kérdésekben is.

Ugyanakkor a legaprólékosabb filológiai munkának is tétje volt a számára, és mindig talált újabb felfedezendő rétegeket a pszichoanalízis visszafelé is lezárhatatlan és befejezetlen történetében.

Amikor „fiatal kutató”, aztán ilyen-olyan munkatárs lettem a „Hugóban” (vagyis az MTA Pszichológiai Intézete Victor Hugo utcai épületében), mindig el lehetett

* Az emlékezések (Székács Judit kivételével) megjelentek a Mércse sorozatában: <https://merce.hu/2020/02/23/egy-szelid-enfant-terrible-emlekere-bucsu-eros-ferenctol-i/> A róla szóló nekrológokat összegyűjtve lásd: <http://www.imagoegyesulet.hu/tartalom.php?kategoria=75&azonosito=237>

beszélgetni vele munkáról és a világról, a tudás, humor, tolerancia, szót értés légkörében, az egyre nehezedő körülmények között is.

Ami számomra a legmeghatározóbb viszonyulása volt: a határtalan érdeklődés és megelőlegezett bizalom, támogatás és szabadon hagyás. És az a minden autoriter hajlamtól mentes, partneri viszony, amelyben képes voltam a saját utamat megtalálni.

Ferinél a szakma és a tágabb kultúra ismerete és igénye sorosan összetartozott. Ezt jelzi az 1990-ben általa alapított *Thalassa* folyóirat alcíme is: pszichoanalízis – társadalom – kultúra. A lap hiánypótló témáknak adott teret a holokauszttól az irodalomtudományi és filozófiai kapcsolódásokon át a társadalmi nemekig és a kritikai pszichológiáig, nem beszélve a budapesti pszichoanalitikus iskola alakjainak szentelt tematikus számokról.

Néhány éve tudatosan elkezdte átadni munkája egy részét és a hozzá kapcsolódó pozíciókat – a doktori iskola vezetését 2017-ben Gyimesi Julinak, az *Imágó Budapest* főszerkesztését 2013-tól Kőváry Zolinak, majd 2016-tól nekem. Ebben sem ragaszkodott örökös címekhez vagy kontrollhoz.

A szerkesztésben továbbra is teljes tudásával részt vett, minden témához volt javaslata, minden szöveget elolvasott, minden tartalmi problémát vagy stiláris pongyolaságot kiszúrt. Szörnyű, hogy a lap harmincadik évfordulójára tervezett szám összeállításában már nem tudunk együtt dolgozni vele.

Egyik legjellemzőbb vonása az (ön)irónia volt, de a cinizmus egyáltalán nem jellemezte. Fáradtnak sokszor láttam, de kiégettnek, érdektelennek, közömbösnek soha. Nagyon fájó a hiánya, de nagyon jó, hogy ennyi ideig a közelében lehettünk.

Gyimesi Júlia

Folytatni, amit Feri olyan szelíden, mégis bátran és nagy erővel megalapozott és felépített

Erős Ferenc professzossal, Ferivel, 2004-ben ismerkedtem meg, amikor felvételt nyertem az általa vezetett Elméleti Pszichoanalízis Doktori Programra. Feri az első pillanattól kezdve támogató volt. Nyitott, figyelmes, barátságos, könnyed, szelíd.

Rögtön bizalmat ébresztett, ám nemcsak a személyisége miatt. Hanem azért is, mert Feri óriási, lehangoló tudását arra használta, hogy a pszichológiai diskurzust egy pillanatra kivonja a számok időnként fenyegetőnek látszó hálójából, és felkínáljon valamit, amire akkor nagyon vágytam: egy olyan típusú analitikus pszichológiai keretet, amely inkább bölcsészettudomány, mint természettudomány, és amelynek mindig alapeleme a kritikai gondolkodás. Kritika önmagunkkal, a kutatás tárgyát képező elmélettel vagy akár a nagy elméletalkotóval szemben.

Ez akkor nagyon felszabadító volt, és egyben kiválóan alkalmas arra, hogy előtérbe állítsa a – számomra ma is elsőrendű – pszichológiai objektivitás kérdését.

Talán mondhatom, hogy olyasmit kaptam Feritől, ami nélkül ma biztosan nem lennék a tudományos pályán. Az elmúlt évek alatt nemcsak tanárom volt, témavezetőm, szerzőtársam, kollégám, barátom, hanem egy biztos pont is, egy szakmai támasz, akire mindig számíthattam. Azt hiszem, nemcsak én, hanem minden tanítványa.

Amikor négy évvel ezelőtt megkért, hogy vállaljam az Elméleti Pszichoanalízis Doktori Program vezetését, világos volt, hogy ezt csakis vele együtt, az ő szellemében és az általa megalapozott irányelvek mentén tudom és akarom vállalni. Most nélküle kell tovább folytatni. De valamiképpen mégis vele együtt, megőrizve és ápolva mindazt, amit Feri olyan szelíden, de mégis bátran és nagy erővel megalapozott és felépített.

Kovai Melinda

Ami magától értetődő – a kritika lehetőségének szentsége, nehéz témákról való őszinte vita és az igazságosabb világ iránti vágy

Erős Ferivel 2004-ben ismerkedtem meg, amikor felvételizni szerettem volna a Pécsi Tudományegyetem Elméleti Pszichoanalízis Doktori Programjára. Frissen végzett szociológus voltam akkor. Az ötlet – miszerint szociológusként pszichológia doktori iskolába jelentkezzek – ha jól emlékszem, Csabai Mártától származott. Ő pszichológus vendégoktatóként tartott egy kurzust az ELTE szociológus képzésén a test és a pszichoszomatikus betegségek társadalmi kontextusáról, amelynek olyannyira lelkes résztvevője voltam, hogy meghívott az akkor még az MTA-hoz tartozó Pszichológiai Kutatóintézetben folyó, hasonló témájú kutatásába. Nagy megtiszteltetésnek vettem ezt akkor.

Így kerültem szociológusként a pszichológusok közé. Ott hallottam naponta többször az Erős Feri nevet. Még magyar szakos hallgatóként, József Attila kapcsán olvastam Erős Ferenc *Pszichoanalízis, freudizmus, freudomarxizmus* című könyvét, majd kicsit később, szociológus hallgatóként *Analitikus szociálpszichológia* című tanulmánykötetét. Így tudtam, hogy a sokat emlegetett Erős Feri az Erős Ferenc, aki ezeket a „fontos és híres” könyveket írta.

Az akkori Pszichológiai Kutatóintézetben sokáig nem tűnt fel, hogy a szociológia és a pszichológia között nagy különbség lenne. Olyan természetességgel és nyitottsággal fogadtak, mintha mindig is odatartoztam volna. Ilyen „természetességgel” alakult, hogy egy alkalommal személyesen is meg kellett ismerkednem a sokat emlegetett Erős Ferivel, hiszen nem is volt kérdés, hogy innen az ő általa vezetett pszichológia doktori programba vezet az út. Rögtön megtaláltuk a közös hangot, így ő lett a doktori témavezetőm, később kollégám, tudományos munkáim egyik legmegbízhatóbb olvasója, az utóbbi években talán mondhattam, hogy barátom is.

Nehéz ma már eldönteni, hogy a tudományok közötti határok, valamint a tudományok és a szépirodalom határainak elmosódása a posztmodernnek nevezett, ma már letűnt korszak egyik divatos sajátossága volt abban az időben, vagy ez kifejezetten Erős Ferihez és környezetéhez kötődött. Valószínűleg mindkettő.

Mindenesetre akkor nem éreztem, hogy bármilyen értelemben is diszciplínát váltottam volna. Magától értetődő volt az a közeg, ahogyan az is, hogy a társadalomtudományos kérdésekre érdemes választ keresni a pszichoanalízisben és fordítva; és az is, hogy a doktori program órái után közös vacsora és sörözés következik, hogy Ferivel mindig adunk kóstolót egymásnak az étteremben rendelt ételből; hogy doktori hallgatóként széles baráti körének részeivé válunk, vendégül lát a nála rendezett szülinapi és más bulikon.

És volt még néhány egyéb, ami magától értetődő. Például könnyesre tudtuk röhögni magunkat szakállas és gyermeteg politikai vicceken („*bocs, Masaryk vagyok!*”). Hogy soha nem kérdés, hogy a tudományban és a művészetben a minőség

az első. Hogy nem a szerző, hanem a kritika lehetősége az, ami szent és sérthetetlen. Abban az esetben is, ha a szerzők éppen mi magunk vagyunk.

Hogy késhegyre menő vitákat lehetett folytatni vele zsidóságról, antiszemitizmusról, ezek morális minőségeiről és politikai jelentőségéről, miközben sehol nincs se kés, se karcolás. Hogy mindkettőnkben élt valamiféle homályos nosztalgia egy olyan világ iránt, amely igazságos, és amelyben az ember felfedezi és ápolja, nem pedig elveszti nembeli lényegét, és ezen a nosztalgián olykor neveltünk is.

Ma már tudom, hogy ezek a dolgok, kivéve a gyermeteg politikai vicceket, korántsem maguktól értetődők. A tudományok határait és érintkezési felületeit szinte szögesdrótként választják el intézmények, diskurzusok, pozíciók, személyek. Nem „természetes” a határterületeken működni. Ahogyan a doktori órák, a vacsorák, a baráti éró kollegiális és tanítványi viszonyok sem evidensek.

És sajnós a kritika lehetőségének szentsége, a nehéz témákról való őszinte vita, és az igazságosabb világ iránti vágy sem az. Az viszont bizonyos, hogy ezeket a dolgokat lehet magától értetődővé, természetessé tenni, hiszen ő is ezt csinálta. Nagyon nem az a fajta ember volt, aki elvárta, hogy mások példaképként vagy „mesterként” tiszteljék. Nekem se jutott ez soha eszembe. Most viszont valahogy magától értetődő.

Kőváry Zoltán

Kialakult bennem is valami megrendíthetetlen érzés, hogy Feri sohasem fog távozni közülünk

Erős Ferencsel 1995-ben találkoztam először személyesen, amikor magyar szakos hallgató voltam Szegeden, az akkori József Attila Tudományegyetemen. A modern irodalom és a *Nyugat* folyóirat tanulmányozása nyomán akkoriban kerültem a pszichoanalízis bűvkörébe, ezért a legjobbkor jött, hogy Feri és Csabai Márta tartottak egy két féléves szemináriumot „Mélylélektan és kultúra” címmel.

Ez a kurzus, amely felölelte a pszichoanalízis humán tudományos alkalmazásának szinte egész területét a feminizmustól a filmkritikáig, Lacantól Derridáig és Kristeváig, komoly bevezetést jelentett az „elméleti pszichoanalízisbe”, nem csak nekem, de csoporttársaimnak, például Takács Mónikának (aki jelenleg a Művészet és pszichoanalízis előadássorozatot szervezi a PIM-ben) vagy Berta Ádám írónak, az Európa Könyvkiadó egykori főszerkesztőjének is.

Ezt követően elvégeztem a pszichológia szakot, majd a klinikai pszichológia szakképzést, ezért átmenetileg eltávolodtam az elméleti és kutatási kérdésektől. A szakképzésen évfolyamtársam, Indries Krisztián ajánlotta, hogy jelentkezsek a Feri és Bókay Antal által vezetett elméleti pszichoanalízis doktori programra a Pécsi Tudományegyetemre, amit 2006-ban el is kezdtem. Innentől kezdve Feri tanárként, doktori témavezetőként, a *Thalassa* majd az *Imágó Budapest* szellemi atyjaként tizenöt éven át – változó intenzitással – életem állandó szereplőjévé vált.

Mindig lenyűgözött bámulatosan gazdag, szerteágazó tudása, legyen szó akár pszichológiáról, filozófiáról, irodalomról, filmről, politikáról, valamint sajátos, összetéveszthetetlen humora, stílusa és személyiségének megnyugtató kisugárzása.

Valahogy annyira a része volt mindennek, amit csináltam, hiszen lektorálta könyveimet, beszélgetőtársaként ott volt szinte minden bemutatón, mindig tudott mondani valami hasznos javaslatot vagy irányvonalat, hogy – szerintem sokakhoz hasonlóan – kialakult bennem is valami titkos és megrendíthetetlen érzés, hogy Feri sohasem fog távozni közülünk.

Mindig ott lesz fáradhatatlan szellemi apánkként a lapbemutatókon, a konferenciákon, jellegzetes öltözékeiben, testtartásával és gesztusaival megtartja a szekció felvezető szövegét, vagy megbeszéljük az *Imágó Budapest* jövő évi számainak a tematikáját a Café Zsivágóban.

Miután felesége elhunyt, Feri szemmel láthatóan veszített vitalitásából, némileg fáradtabbá, megtörtebbé vált, de persze ilyenkor az ember elhessegeti magától a rossz gondolatokat, nem, nem lesz itt semmi baj, még van idő. Az egyik utolsó közös programunk a Bálint Házban volt 2019 novemberének végén, ahol Yalom *Terápiás hazugságok* című könyvéről beszélgettünk, és nagy-nagy örömmre szolgált, hogy Feri külön kérte a szervezőket, hogy engem is hívjanak meg.

Ezután már csak egyszer találkoztunk a Kelet Kult Caféban... Sosem gondoltam volna, hogy az lesz az utolsó. Épp a pszichoanalitikus nyári egyetem szervezésének

közepén jártunk Indries kollégámmal (ahova Feri is hivatalos volt előadóként), amikor jött a váratlan hír, hogy Feri nincs többé...

Bevallom, én még most, a temetést követően sem tudom igazán elhinni, hogy ez történik velünk... Hatalmas szellemi örökséget hagyott maga után, amit nekünk, tanítványainak és barátainknak kell tovább építeni és gondozni – személyes emlékével együtt.

„Nem halt meg ő s nem szendereg – csak az élet álmából ocsudott.” (Shelley)

Lénárd Kata

A „munka” inkább egy folyamatos beszélgetésben levés, közösségi létezés volt

26 évvel ezelőtt találkoztunk Ferivel – akkor még Erős Ferencsel –, a Janus Pannonius Tudományegyetem Pszichológia Tanszékén a Pszichoanalitikus szociálpszichológia c. tárgyat oktatta nekünk. Mindez a rendszerváltás utáni években történt, amikor a társadalmi folyamatok, a hatalom dinamikájának megértése, a diktatúrák természete mindannyiunkat érdekelte.

Feri olyan kurzust dolgozott ki, amely roppant izgalmas volt: társadalmi és kulturális, antropológiai jelenségeket értelmezett pszichoanalitikus és esetenként kritikai szempontból. A megértést, a szabad gondolkodást, a kérdezés szabadságát támogatta, hihetetlen – akkor még fel sem tűnt – érzékenységgel, hisz olyan mély, személyes történeteket is megmozgató témákkal foglalkoztunk, mint egyéni és társadalmi traumatizáció, holokauszt, identitás, transzgenerációs kérdések. Úgy hozta az élet, hogy jó pár év múlva, mikor már én is tanítottam, Ferivel közösen tartottuk ezt a kurzust, ahol az órákon beindult gondolatok, asszociációk sodrásában néha mi is megleptük egymást.

Ferivel ekkor dolgoztam először, és ezt követték a különböző szakmai-baráti közösségekkel a közösen szerkesztett kötetek, előadások, konferenciárszvételek és -szervezések, közös munka a *Thalassa*, majd az *Imágó Budapest* folyóiratban és az Elméleti Pszichoanalízis Doktori Programban. Ferivel a „munka” elsősorban nem időben, sőt, még csak nem is konkrét teljesítményben volt mérhető: sokkal inkább egy természetes, folyamatos beszélgetésben levés, közösségi létezés volt az, és az ebből valamilyen formában – könyv, tanulmány, új kurzus – megtestesült gondolatok.

Az Elméleti Pszichoanalízis programban végzett tanítványok, Feri kollégái, barátai, családtagjai egy speciálisan szerveződő közösséget alkottak, ahol szinte azok is ismerték egymást, akik nem. Szinte bárhol, bármelyik városban, országban, konferencián, kávéházban voltunk barátokkal, kollégákkal közösen, Feri biztosan talált még pár ismerőst, barátot. Ilyenkor mindenkit bemutatott mindenkinek, az éppen bemutatott felek számára is ismeretlen összefüggéseket mesélt el, és pillanatok alatt egyre több szék került az asztal köré, rendszeresen valamilyen vidám és spontán kavalkádot okozva az adott helyszínen.

A Feriék által szervezett születésnap, szilveszteri, évváró, évnyitó stb. házibulikon különböző generációkhoz tartozó, különböző életkorú, érdeklődésű, foglalkozású, elköteleződésű, gyakran különböző nyelveket beszélő emberek, időnként kutyák és macskák zsúfolódtak a konyhába. Ebből a sokféleségből adódóan színes, izgalmas témák, kérdések merültek fel, újabb és újabb nézőpontok, perspektívák megvilágításában.

Ferivel nagyokat lehetett nevetni, ha kellett, kis iróniával magunkon, és néha nagyon komolyan. Legyen lelke bekötte az élet kötelékébe.

Székács-Weisz Judit

Egy végtelen barátság mozaikjai

1965 őszén a tanítás annak rendje és módja szerint a Bölcsészkar pszichológia szakán is megkezdődött. Kissé zavarodott és elveszett elsőként bolyongtam a kiismerhetetlennek tűnő folyosók útvesztőjében, míg végül célba értem: egy auditoriumszerű terembe zuhantam be az utolsó percben, ahol a tudományos szocializmus előadás indult. Gyorsan feltérképeztem a terepet és lezuttyantam egy kedvesnek kinéző szemüveges fiú mellé. A tiszta tó kékségű szemek jól megnéztek, majd miután padtársam úgy döntött, hogy érdemes ismerkedni, bemutatkozott: Erős Ferenc. Persze én is megmondtam, hogy hívnak, úgyhogy a jó modornak és a társadalmi elvárásoknak eleget téve elkezdhattunk igazán beszélgetni. A háttérben zajló tudományos szocializmus nem nagyon zavart; mindketten profiknak bizonyultunk abban, hogy kell előadások alatt mással foglalkozni úgy, hogy közben az odaadó figyelem látszatát keltsük. Azért az is valószínű, hogy Szágundelli is oda telepedett közénk, mert pillanatok alatt kiderült, hogy a szüleink valaha jóban voltak, hogy sok hasonló dolog komolyan érdekel mindkettőnket, és hogy remekül tudunk együtt játszani... meglátni a bizarr és humoros oldalát is az árnyaknak, és elszántan mögé nézni a dolgoknak, hogy láthatóvá váljon az, ami a felszín mögött feszül.

Aztán ez így is maradt az elkövetkező 44 évben.

Együtt csináltunk szinte mindent; megbeszéltük a világot, felfedeztünk, buliztunk, kitaláltunk fontos dolgokat, és meg is valósítottuk, amit csak lehetett. Segített, hogy egy táguló világban kezdtük a pályánkat; lehetett hinni abban, hogy aminek igazi értelme és jelentősége van, az – ha elég szívósan akarjuk, és nem sajnáljuk a belefektetett munkát – megcsinálható... és akkor együtt lehet örülni annak, ami sikerült.

Így folytatódott az után is, hogy lediplomáztunk, annak ellenére, hogy Feri a szociálpszichológia irányába ment, én meg a klinikum felé. Aztán az évek múlásával egyre inkább felfogtuk, hogy valójában a kettő alapvetően és szervesen összefonódik.

Ferenczi és a Budapesti Iskola története és gondolatai, a kultúrtörténeti és társadalmi összefüggések színes – bár néha feketébe forduló – szövetének elemzése és bemutatása, az egyéni és társadalmi traumák természetének pszichoanalitikus szempontú vizsgálata mindkettőnk szakmai életének középpontjába került. Együtt szerepeltünk a Ferenczi Sándor Egyesület alapító tagjai között 1988-ban, aztán együtt ünnepeltük az 1989 utáni hazai és nemzetközi konferenciák elsőpró sikereit és a *Thalassa* folyóirat útjára bocsátását.

A személyes barátságot átszínező és azon túlmenő elköteleződés eleven szálakkal kötött minket össze, és elég erősnek bizonyult ahhoz is, hogy kibírja azt, hogy én világgá mentem, és Londonban folytattam tovább a megkezdett utat. Évtizedeken át képesek voltunk nyitott kaput tartani egymás számára, amin keresztül viszonylag simán közlekedhattunk a Budapest és London planéta lehetőségei és élményvilága között.

Londoni nemzetközi konferenciák (Ferenci Rediscovered 1993, Lost Childhood 2001, Conferenci 2004, Sincerity and Freedom 2013, The Balints and Their World: Object Relations and Beyond 2018), budapesti és külföldi Ferenci-projektek és kiállítások... A pécsi doktori iskola programjai...

Feri tanítónak született. Nemcsak a tudást élvezte továbbadni a hallgatóinak, de az is mélyen érdekelte, kinek, kiknek beszél, és milyen gondolatokat, reakciókat váltanak ki szavai. Csendes szenvedélyességgel vigyázta a következő generációkat – elevenen tartva a gondolkodási képesség megőrzésének elemi voltát.

Engem is belevont ebbe a munkába: tíz évig jártam évente négyszer Pestre, hogy Ajkay Klárával közös elméleti pszichoanalízis kurzusunkat folytassuk. Ilyenkor aztán lehetett nagyokat beszélgetni, tervezni, és megmártózni abban a többgenerációs szociális-affektív közegben, amit teremtettünk. Kiskocsmák, presszók, baráti asztalok... Remekül lehetett érezni magunkat! Pszichoanalitikus Filmfesztiválok Pécsen és Londonban. Közben 2011-ben a londoni Imago International mintájára és azzal karöltve megszületett az Imágó Egyesület és az *Imágó Budapest* folyóirat... Szinte felsorolni is képtelenség!

Együtt üdvözlöttük két meghatározó értékű archívum Londonba érkezését: a Judith Dupont adományozta Ferenci Archívum a londoni Freud Múzeumban, az André Haynal adományozta Bálint Archívum a Brit Pszichoanalitikus Társaság Archívumában talált méltó otthonra.

Persze kincskeresésre is jutott idő. A megtalált Ferenci–Jones levelezésből több publikáció is született mind magyar, mind angol nyelven. Együtt csatáztunk a Karnac kiadóval, amikor – kiadói megállapodásokra hivatkozva – közölték, hogy ékezetek márpedig nem lehetnek a címlapon! Ez elég rémisztően hatott, mivel így Feri Professor Eros (azaz Erósz) néven szerepelt volna ország-világ előtt. Végül sikerült meggyőzni a kiadó jól ismert tulajdonosát, Oliver Rathbone-t, hogy ezt nem teheti velünk, és kompromisszumként beleegyeztünk, hogy akkor egyikünk neve se szerepeljen a címlapon. Így is lett. Közben meg hatalmasakat derültünk a könyvkiadás rejtelseiből fakadó rémtörténeteken.

Privát sztorik és publikus viták sodrában álltunk egymás mellett évtizedeken keresztül.

Aztán egyszer csak, se szó se beszéd, Feri átlépett a túlsó partra. Még csak vissza se integetett; hagyta, hogy a távozása okozta traumát mindenki úgy dolgozza fel, ahogy tudja. Meg se lehetett vele beszélni, hogy mindezt hogy is gondolja...?!

Azóta csend van a vonal túlsó oldalán. Ha nem tudok valamit, nem lehet csak úgy megkérdezni; hiszen Feri azt is biztosan tudja... A legfrissebb híreket és pletykákat se lehet megosztani vele. Így nem is annyira érdekesek!

Egyedül lépkedni tovább... de a szelíd kék szemek és a mindig mosolygásra kész arc valahol mindig ott bujkál. Talán elég lenne Szágundellit hívni, hogy egymást átölelve meg is jelenjenek, és folytassuk ott, ahol abbahagytuk.